

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: B.B.**, zastoupené JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, 360 20 Karlovy Vary, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary-Dvory, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: T.T.**, zastoupené M.T., obecným zmocněncem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne **14.12.2009 č.j. 2299/SÚ/09**,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 14.12.2009 č.j. 2299/SÚ/09 a rozhodnutí Městského úřadu Nová Role, odboru životního prostředí a výstavby, ze dne 28.7.2009 č.j. OŽPV/819/09/Schm se z r u š u j í a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému .
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.640, - Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Pavla Tomka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou soudu faxem dne 15.2.2010 a následujícího dne podanou k poštovní přepravě se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru stavební úřad, ze dne 14.12.2009 č.j. 2299/SÚ/09 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nová Role, odboru životního prostředí a výstavby (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 28.7.2009 č.j. OŽPV/819/09/Schm (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla povolena výjimka z § 8 odst. 3 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále též jen „*Vyhláška*“) týkající se snížení vzájemných odstupů staveb pro individuální rekreaci od nové stavby [= rekreační chata Děpoltovice ev. č. 28 na pozemku st.p. 176, parc. č. 851/9 v k.ú. Děpoltovice (dále též jen „*Stavba*“)].

Stavební řízení bylo ke dni zahájení správního řízení upraveno zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též jen „*stavební zákon z roku 1976*“).

Základní požadavky na územně technické řešení staveb a na účelové a stavebně technické řešení staveb, které náleží do působnosti obecných stavebních úřadů a orgánů obcí podle stavebního zákona z roku 1976, byly upraveny vyhláškou č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále též jen „*Vyhláška*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Žalobkyně namítala rozpor postupu žalovaného s § 89 odst. 2 správního řádu, jelikož žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal zcela s námitkami žalobkyně. Dle žalobkyně se lze domnívat, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo přezkoumáno v rozsahu námitek uvedených v odvolání, a žalovaný tudíž postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Ze strany žalovaného došlo k porušení předpisů správního řádu, když bez bližšího či náležitého zkoumání spisového materiálu pouze potvrdil prvoinstanční rozhodnutí.

Žalobkyně uvedla, že v odvolání napadala tvrzení stavebního úřadu uvedené v jeho rozhodnutí o povolení výjimky, dle kterého je nepovolená stavba umístěna převážně na základech původní stavby. Z geometrického plánu objektu (Stavby) z roku 2005 naopak vyplývá, že nepovolená Stavba je z více než 60 % vystavena na nových základech, k jejichž podstatnému rozšíření došlo právě v místech, kde předmětná nemovitost sousedí s pozemkem žalobkyně. Touto skutečností se odvolací orgán ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval.

Žalobkyně dále namítala, že nadměrná zastavěnost plochy, kterou žalobkyně rovněž uvedla jako jeden z odvolacích důvodů, byla žalovaným řešena v odůvodnění k bodu 2, kde je uvedeno, že změnou závazné části územního plánu sídelního útvaru Děpoltovice č. 10/2005 byly v článku 29 vyhlášky upraveny limity prostorového využití území rekreace „R“. Původní procento zastavění objektu k celkové ploše pozemku ve výši 10 % bylo navýšeno na 20 %. Předmětná stavba o půdorysné ploše 52 m² (původně 31 m²) se nachází na pozemku o výměře 240 m², což znamená, že by Stavba neměla přesahovat plochu 48 m². Tedy současně

zastavená plocha je o 8,333 % vyšší, než připouští současné platné limity prostorového využití (článek 29 bod 6 vyhlášky). Současně však nové znění článku 29 vyhlášky v bodě 9 uvádí, že pro stavby v území rekreace v lokalitě Děpoltovického rybníka na pozemcích s výměrou menší než 250 m², může stavební úřad v odůvodněných případech v územním nebo stavebním řízení povolit přiměřeně vyšší koeficient zastavění pozemku. Stavební úřad a následně i žalovaný, dle názoru žalobkyně, v rámci svých rozhodnutí nedostatečně popsali odůvodněnost udělení povolení pro zastavěnost větší plochy pozemku, než předpokládají platné regulativy. Odůvodnění udělení takového povolení v podstatě spočívá pouze v citaci příslušných právních předpisů a v obecném konstatování, že okolní chaty také dosahují zhruba těchto rozměrů. Takové odůvodnění žalobkyně považovala za naprosto nedostačující a neřešící konkrétní případ, to vše ve světle skutečností, že se jedná o stavbu nepovolenou, kdy stavebník od samého počátku stavby nerespektoval jakékoliv právní předpisy, nota bene názor sousedů.

Žalobkyně též připomněla, že odstupová vzdálenost nepovolené stavby od rekreační chaty žalobkyně činí v nejužším bodu 7 m. K tomuto odvolacímu důvodu žalovaný uvedl, že dle § 8 odst. 3 OTP je u staveb pro rodinnou rekreaci povolena vzdálenost mezi sebou minimálně 10 m. Avšak dle § 138a odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 je příslušnému stavebnímu úřadu umožněno udělit výjimku z odstupové vzdálenosti, a to v odůvodněných případech a jen pokud nebude ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby, řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky. Dle názoru žalobkyně by takové povolení mělo být zcela jistě v souladu s veřejným zájmem. Obsah pojmu veřejný zájem je ve stavebním právu při povolování staveb, jakož i při jejich následném povolování, zhmotněn prostřednictvím požadavků vyplývajících z územně plánovací dokumentace, cílů a záměrů územního plánování, obecných technických požadavků na výstavbu apod. V území, které je územním plánem určeno jako zahrádkářská a chatová oblast, tedy oblast určená pro rekreaci, kdy v rámci rekreace jsou plně využívány nejen stavby, ale rovněž i pozemky obklopující tyto stavby, není žádoucí, aby zastavěná plocha a odstupy od jednotlivých staveb přesahovaly zákonem povolené limity. Udělení výjimky z odstupové vzdálenosti, jakkoliv bylo dle názoru žalobkyně neopodstatněné, bylo stavebním úřadem i žalovaným odůvodněno předloženou studií zastínění vypracovanou autorizovaným inženýrem J.Z., jejímž cílem bylo posoudit ovlivnění rekreační chaty žalobkyně stínem způsobeným umístěním nepovolené stavby pana T.T. Nepoužitelnost pozemku mezi oběma rekreačními objekty pro rekreační účely (posezení, slunění, pěstování rostlin vyžadujících dostatek slunečního záření) přitom není v rámci studie zastínění vůbec řešena a tímto důvodem se rovněž výše uvedené úřady vůbec nezabývaly. Dalším podkladem pro udělení výjimky z odstupové vzdálenosti byla technická zpráva požární ochrany vypracovaná Ing. I.Ch., ze které vyplynulo, že nepovolená stavba svým požárně nebezpečným prostorem nezasahuje dle § 17 odst. 5 vyhlášky OTP mimo hranice stavebního pozemku. Předmětem posouzení objektu z hlediska požární ochrany přitom nebyla vzdálenost střešní konstrukce od hranice stavebního pozemku. Byla-li by, muselo by být beze vší pochybnosti konstatováno, že objekt svým požárně nebezpečným prostorem zasahuje přes hranice stavebního pozemku, neboť střecha nepovolené stavby přesahuje na pozemek žalobkyně. Odvolací orgán se přitom ve svém odůvodnění omezil na konstatování o nezpochybnitelnosti technické zprávy požární ochrany a na slib zpracovatele projektové dokumentace, že někdy v budoucnu budou krokve Stavby zkráceny, to vše ve

světle již výše zmíněných skutečností, že stavebník od počátku stavby svým jednáním porušoval veškeré právní předpisy.

Žalobkyně dále namítala, že její připomínky týkající se obavy z velice pravděpodobného zavodnění jejího pozemku způsobeného vodou odtékající z okapů střechy instalovaných na nepovolené stavbě, která přesahuje na pozemek žalobkyně, a dále obavy ze sesuvů sněhu ze střechy ničící rostliny na pozemku žalobkyně, nebyly rovněž vzaty v úvahu při posuzování výjimky z odstupové vzdálenosti, to vše ve světle časově zcela nekonkretizovaného slibu zpracovatele projektové dokumentace, že střecha bude v budoucnu zkrácena, odvodnění bude provedeno, atd.

Žalobkyně konstatovala, že vzhledem k umístění nepovolené stavby u hranice pozemku vznikl panu T.T. v nejužším místě prostor 30 cm (bez omítky) pro údržbu stavby. Jedná se o prostor, kde se dospělý člověk sotva protáhne, přesto se stavební úřad a žalovaný spokojili s konstatováním pana T.T., že údržbu stavby si je schopen zajistit z vlastního pozemku a nebude vyžadovat vstup na pozemek žalobkyně. Výše uvedená lhostejnost žalovaného zabývat se skutečným stavem věci je evidentní. Žalovaný se nezabýval způsobem, jakým má být takováto údržba prováděna, dále pak nevzal v potaz skutečnost, že pan M.T., otec pana T.T., již několikrát fyzicky atakoval manžela žalobkyně M.B. (odkaz na obžalobu Okresního státního zastupitelství ze dne 27.9.2006 č.j. 1 ZT 225/2006 pro trestný čin ublížení na zdraví a následné usnesení Okresního soudu v Karlových Varech o schváleném narovnání ze dne 30.11.2006 č.j. 8 T 213/2006).

Žalobkyně rovněž tvrdila, že do dne datování žaloby nebyla stavebnímu úřadu, s velkou pravděpodobností, doručena kompletní dokumentace nezbytná pro dodatečné povolení stavby. Dne 19.9.2005 předložil stavebník stavebnímu úřadu spolu s žádostí o dodatečné povolení Stavby pouze pasport objektu. Ani dne 18.1.2010 (viz písemná žádost ze dne 18.1.2010) se žalobkyně nedomohla u stavebního úřadu svého práva nahlédnout do projektové dokumentace objektu.

Žalobkyně rovněž poukázala na to, že rozhodnutí o povolení výjimky z odstupové vzdálenosti bylo vydáno na podkladě samostatné žádosti pana M.T. o udělení této výjimky ze dne 24.4.2006. Ačkoliv dne 7.4.2006 stavebník T.T. zplnomocnil svého otce M.T. k úkonům „při vyřizování chaty“, v rozhodnutí o povolení výjimky z odstupových vzdáleností není skutečnost zmocnění vůbec uvedena a výjimka je vydána ve prospěch pana M.T., ačkoliv M.T. není v souladu s § 138a a § 139 stavebního zákona z roku 1976 vlastníkem nepovolené stavby ani stavebníkem.

Žalobkyně v té souvislosti vyjádřila pochybnost o tom, zda žádost pana M.T. ze dne 19.9.2005 o dodatečné povolení černé stavby, byla žádostí podanou oprávněnou osobou, když pan M.T. v okamžiku podání žádosti nebyl ani vlastníkem předmětné nepovolené stavby, ani stavebníkem a jeho plná moc, dle které je zmocněn k zastupování svého syna T.T., byla stavebnímu úřadu předložena až 7.4.2006.

S odkazem na výše uvedené skutečnosti bylo dle žalobkyně zcela zřejmé, že žalovaný se při rozhodování o napadeném rozhodnutí opíral o rozporuplná, nepodložená a pravděpodobně i účelová stanoviska a rozhodnutí stavebního úřadu. Nedostatečně zkoumal jak skutkový stav, tak i správnost rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i řízení, které mu předcházelo.

Žalovaný postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, když nepřezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek. Žalobkyně se domnívala, že žalovaný, jakožto odvolací orgán, měl postupovat podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit zpět orgánu prvního stupně.

Žalobkyně uvedla, že napadeným rozhodnutím došlo k povolení výjimky z odstupové vzdálenosti u nepovolené stavby, tedy stavby, která již stojí a svou blízkostí ztěžuje a znepříjemňuje život žalobkyni, a z tohoto důvodu již toto rozhodnutí samo o sobě zasáhlo subjektivní práva žalobkyně.

Žalobkyně zdůraznila, že postup žalovaného, jakož i stavebního úřadu, byl v rozporu s § 88 písm. b) stavebního zákona, neboť nepovolená stavba pana T.T. je v rozporu se zájmy chráněnými zvláštními právními předpisy, a to zejména v rozporu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 29.4.2010, když argumentačně vyšel z obsahu napadeného rozhodnutí. **Žalobkyně** reagovala na vyjádření žalovaného **replikou** datovanou dne 24.1.2011, v níž ve stručnosti zopakovala stěžejní námitky obsažené v žalobě. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

Ze **správního spisu** se k věci podávají následující základní skutečnosti. Dne 24.4.2006 bylo stavebnímu úřadu doručeno podání ze dne 11.4.2006, v němž M.T. žádal o povolení výjimky z Vyhlášky, konkrétně z § 8 odst. 3 Vyhlášky, podle něhož vzájemné odstupy staveb pro individuální rekreaci, které mezi sebou vytváří volný prostor, nesmí být menší než 10 m. V žádosti byla jako důvod jejího podání uvedena výstavba rekreační chaty – řízení o odstranění stavby.

Součástí správního spisu je rovněž listina datovaná dne 7.4.2006 označená jako plná moc, v níž T.T. (tedy osoba zúčastněná na řízení v této věci) zplnomocnil M.T. (v této věci obecný zmocněnec osoby zúčastněné na řízení) k „*úkonům při vyřizování záležitostí chaty v Děpoltovicích č. 28*“.

Stavební úřad vydal (po opakovaném zrušení jeho rozhodnutí, kterými bylo vydáno dodatečné povolení stavby a souhlas s užíváním rekreační chaty, žalovaným) dne 28.7.2009 prvoinstanční rozhodnutí. Žalobkyně brojila proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním datovaným dne 10.8.2009. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se

zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 76 odst. 2 s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že žaloba **je (částečně) důvodná**.

Jako **důvodnou** soud shledal námitku, podle které stavební úřad a následně i žalovaný v rozhodnutí nedostatečně popsali odůvodněnost udělení povolení pro zastavěnost větší plochy pozemku, než předpokládají platné regulativy.

Žalobkyně v té souvislosti připomněla, že změnou závazné části územního plánu sídelního útvaru Děpoltovice č. 10/2005 byly v článku 29 vyhlášky upraveny limity prostorového využití území rekreace „R“. Původní procento zastavění objektu k celkové ploše pozemku ve výši 10 % bylo navýšeno na 20 %. Předmětná stavba o půdorysné ploše 52 m² (původně 31 m²) se nachází na pozemku o výměře 240 m², což znamená, že by Stavba neměla přesahovat plochu 48 m². Nové znění článku 29 však v bodě 9 zároveň uvádí, že pro stavby v území rekreace v lokalitě Děpoltovického rybníka na pozemcích s výměrou menší než 250 m² může stavební úřad v odůvodněných případech v územním nebo stavebním řízení povolit přiměřeně vyšší koeficient zastavění pozemku.

Stavební úřad se k problematice zmíněných limitů ve vztahu ke Stavbě vyjádřil na str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí, kde uvedl: „Změnou závazné části územního plánu sídelního útvaru Děpoltovice č. 10/2005 byly upraveny limity prostorového využití území a maximální procentní podíl zastavěné plochy objektu k celkové ploše pozemku byl stanoven na 20 %. Stavebníkům pozemek je o výměře 240 m², to znamená, že by stavba neměla přesahovat plošný rozměr 48 m². Půdorysná plocha současné stavby je však 52 m², tedy o 4 m² větší oproti podmínce koeficientu zastavěnosti. Současně však tato vyhláška obsahuje

ustanovení, že pro stavby v území rekreace v lokalitě Děpoltovického rybníka na pozemcích s výměrou menší než 250 m² může stavební úřad v odůvodněných případech v územním nebo stavebním řízení povolit přiměřeně vyšší koeficient zastavění pozemku a koeficient podlažní plochy tak, aby mohla být realizována stísněným poměrům odpovídající stavba. Vzhledem k tomu, že novostavba rekreační chaty byla umístěna převážně na základech původní odstraněné stavby rekreační chaty, do již stávající zástavby a její poloha je omezena ze všech čtyř stran, přičemž ze dvou stran je omezena již stojícími objekty, které tvoří rekreační chaty, a výměra pozemku činí pouze 250 m², považuje stavební úřad prostor, na kterém byla stavba umístěna, za prostor zvlášť stísněný a umístění stavby je s tímto ustanovením v souladu.“.

Žalovaný se k obsahově obdobné odvolací námitce (bod 6 odvolání) vyslovil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval: „Změnou závazné části územního plánu sídelního útvaru Děpoltovice č. 10/2005 byly v článku 29 vyhlášky, upraveny limity prostorového využití území, (v tomto případě se jedná o území rekreace „R“) a maximální procentní podíl zastavěné plochy objektu k celkové ploše pozemku je stanoven na 20 %. Předmětná stavba o půdorysné ploše 52 m² se nachází na pozemku o výměře 240 m², což znamená, že by stavba neměla přesahovat plošný rozměr 48 m². Současně však nové znění článku 29 vyhlášky v bodě 9 uvádí, že pro stavby v území rekreace v lokalitě Děpoltovického rybníka na pozemcích s výměrou menší než 250 m², může stavební úřad v odůvodněných případech v územním nebo stavebním řízení povolit přiměřeně vyšší koeficient zastavění pozemku a koeficient podlažní plochy tak, aby mohla být realizována stísněným poměrům odpovídající stavba nebo přístavba. Umístění stavby je v souladu se závaznými regulativy stanovenými vyhláškou o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Děpoltovice.“.

Nelze tak než přitakat žalobní námitce brojící proti nedostatečnosti odůvodnění obou rozhodnutí. Správní orgány se skutečně omezily pouze na citaci článku 29 příslušné vyhlášky, k čemuž připojily „úvahy“ o tom, že umístění Stavby je v souladu se závaznými regulativy (žalovaný), přičemž Stavba byla umístěna převážně na základech původní odstraněné stavby rekreační chaty do již stávající zástavby, její poloha je omezena ze všech čtyř stran a prostor, na kterém byla umístěna, je prostorem zvlášť stísněným (stavební úřad).

Podle § 47 odst. 3 správního řádu z roku 1967 správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Tomuto ustanovení pak koresponduje § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004, podle něhož se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí však postrádají stran této námítky jakékoliv úvahy, kterými se správní orgány řídily ve svém rozhodování. To, co stavební úřad i žalovaný připojili k citaci vyhlášky, nelze nazvat úvahami, protože jde o floskule, z nichž se adresát rozhodnutí ani soud nedozví nic. Žalovaný rezignoval pouze na konstatování souladu Stavby se závaznými regulativy, stavební úřad podpořil svůj výrok postřehem o tom, že předmětný stavební prostor je prostorem stísněným.

Soud si dovoluje připomenout, že stavebník, tedy osoba zúčastněná na řízení, přistoupil k realizaci Stavby, aniž by respektoval pravidla nastavená stavebním zákonem z roku 1976. Teprve v situaci, kdy hrozilo odstranění Stavby, započal s kroky, které mu stavební zákon z roku 1976 poskytoval k dodatečnému povolení Stavby. Argumentuje-li proto stavební úřad (a žalovaný tento názor akceptoval) za takové situace tím, že stavební prostor byl stísněný, a bylo tak možné povolit přiměřeně vyšší koeficient zastavění pozemku a koeficient podlažní plochy, považuje soud takovou argumentaci za přinejmenším překvapivou a ve vztahu k žalobkyni a jejím veřejným subjektivním právům za, jemně řečeno, troufalou.

V každém případě soud shledal obě rozhodnutí správních orgánů (ve vztahu k této žalobní námitce) za nedostatečně odůvodněná, což zakládá důvod k jejich zrušení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.

Jako **důvodnou** soud shledal i další skupinu námitek, podle které se správní orgány nedostatečně zabývaly skutečným stavem věci a přistupovaly nedůsledně k daným okolnostem. Žalobkyně konkrétně namítala absenci hodnocení veřejného zájmu na povolení výjimky a vágní hodnocení požární zprávy.

Podle § 138a odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 právnické osoby, fyzické osoby a správní orgány jsou povinny při navrhování, umísťování, projektování, povolování, realizaci, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb postupovat podle obecných technických požadavků na výstavbu, obecných technických požadavků zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace a technických požadavků stanovených prováděcími předpisy (dále jen „obecné technické požadavky“).

Podle § 138a odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 výjimky z obecných technických požadavků je možné povolit pouze z těch ustanovení prováděcích právních předpisů, z nichž povolování výjimek tyto předpisy výslovně umožňují a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby; řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky.

Podle § 138a odst. 3 stavebního zákona z roku 1976 o výjimkách z obecných technických požadavků rozhoduje stavební úřad příslušný rozhodnout ve věci v dohodě se správním orgánem, který hájí zájmy chráněné podle zvláštních předpisů, jichž se odchýlné řešení dotýká.

Podle § 61 Vyhlášky lze za podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona z roku 1976 v odůvodněných případech povolit výjimku mj. z ustanovení § 8 odst. 2, 3, 4 Vyhlášky.

Není pochyb o tom, že Vyhláška umožňovala povolit výjimku z jejího vlastního § 8 odst. 3 (viz § 61 Vyhlášky). K dalšímu postupu ve smyslu § 138a odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 však bylo navíc zapotřebí, aby povolením výjimky nedošlo k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb, přičemž řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými

technickými požadavky. A právě v (ne)odůvodnění splnění těchto podmínek povolení výjimky soud spatřuje zásadní nedostatky prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

Stran namítané absence hodnocení veřejného zájmu na povolení výjimky soud sdílí názor žalobkyně, že obě rozhodnutí svojí koncepcí pomijí již výše zmíněný fakt – byl to stavebník, kdo svým přístupem k věci zapříčinil komplikace, které se staly předmětem hodnocení ve správním řízení a následně i v řízení soudním. Stavební úřad v relevantní části odůvodnění svého rozhodnutí mj. konstatoval, že „*závazné regulativy stanovené vyhláškou o závazných částech Územního plánu sídelního útvaru Děpoltovice (...) nebyly umístěním novostavby rekreační chaty porušeny (...)*“, přičemž „*(...) se jedná o území rekreace a v tomto území je přípustné dle odst.2) písm. a) umísťovat individuální rekreační objekty.*“. V další části odůvodnění se stavební úřad omezil pouze na konstatování, že „*posoudil povolení výjimky z hlediska dodržení požární bezpečnosti stavby, tj. ustanovení § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. ve znění pozdějších předpisů (ve kterém stojí: „požárně nebezpečný prostor je prostor kolem hořící stavby, ve kterém je nebezpečí přenesení požáru sáláním tepla nebo padajícími částmi stavby; nesmí přesahovat hranici stavebního pozemku“)*. V předložené technické zprávě požární ochrany zpracované ing. Ivetou Charouzkovou jako autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb je konstatováno, že objekt svým požárně nebezpečným prostorem nezasahuje dle vyhlášky MMR 137/98 Sb. § 17 odst. 5 mimo hranice stavebního pozemku investora ani do sousedních objektů.“. Následuje citace ze studie zastínění, podle které je v daném případě splněna podmínka ČSN 734301 čl. 4.3.5 a sousední pozemky sloužící k rekreaci jsou více než z poloviny prosluněny více než 180 min. denně. Prvoinstanční správní orgán zároveň uvedl, že „*zamítl námitku týkající se přesahu střechy, který omezil užívací práva a zároveň znemožnil údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami na pozemek paní B., a porušuje tak výše zmíněnou vyhlášku. Stavebník předložil projektový návrh řešení stavební úpravy střechy, který navrhuje zkrácení krokví včetně řešení svodu dešťových vod tak, aby objekt nezasahoval mimo hranice pozemku.*“.

Takové odůvodnění je dle názoru soudu nejen nedostatečné, ale i evidentně rozporné. Stavební úřad neshledal nic závadného na požární bezpečnosti Stavby argumentujíc tím, že v technické zprávě požární ochrany Ing. Charouzkové je konstatováno, že **objekt svým požárně nebezpečným prostorem nezasahuje dle § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb. mimo hranice stavebního pozemku investora ani do sousedních objektů**. V témže rozhodnutí (pouze o odstavec dále) však tentýž správní orgán uvedl, že stavebník předložil projektový návrh řešení stavební úpravy střechy, který navrhuje zkrácení krokví, včetně řešení svodu dešťových vod **tak, aby objekt nezasahoval mimo hranice pozemku**.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak v podstatě uvedl totéž, pouze zvolil jiné formulace (k tomu srov. především str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Stran technické zprávy požární bezpečnosti žalovaný doplnil, že „*dle ust. § 46b odst. 1 stavebního zákona osoba vykonávající činnost uvedenou v § 46a odst. 3 písm. a) (dále jen „projektant“)* odpovídá za správnost, úplnost a proveditelnost zpracované projektové dokumentace. Osoby vykonávající vybrané činnosti ve výstavbě jsou povinny při své odborné činnosti chránit zejména veřejné zájmy, při uplatňování zásady stejné ochrany práv stavebníka, účastníků řízení a dalších fyzických a právnických osob, do jejichž práv

a chráněných zájmů by stavba mohla zasáhnout. Nelze proto zpochybňovat dokumentaci požární ochrany vypracovanou autorizovaným inženýrem v daném oboru.“.

Soud je toho názoru, že správní orgány obou stupňů zatížily svá rozhodnutí, ve vztahu k problematice požární bezpečnosti, zjevnou rozporuplností, což zakládá důvod pro jejich zrušení **ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti)**. A v té souvislosti pak soud konstatuje, že se správní orgány ani nedokázaly vypořádat s požadavky uvedenými v § 138a odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 zdůrazňující mj., aby povolením výjimky nedošlo k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb.

Naopak, jako **nedůvodné** soud shledal jednak námitku brojící proti neexistenci úvah nad tím, jak bude T.T. Stavbu udržovat vzhledem k tomu, jak malý prostor (žalobkyně uvedla 30 cm) je v nejužším místě mezi Stavbou a hranicí pozemku, a dále námitku týkající se zplnomocnění M.T.

Soud je toho názoru, že otázka možnosti T.T. udržovat Stavbu v nejužším místě mezi ní a hranicí pozemku není záležitostí zasahující do sféry veřejných subjektivních práv žalobkyně. Jaký způsob k tomu stavebník zvolí je čistě jeho věcí a soud zde v této chvíli nevidí prostor k tomu cokoliv správním orgánům v té souvislosti vytknout.

Jako čistě formální pak soud hodnotil i námitku, kterou žalobkyně brojila proti tomu, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na podkladě samostatné žádosti M.T. ze dne 24.4.2006.

Je zřejmé, že podání této žádosti předcházela plná moc ze dne 7.4.2006 (viz výše), na jejímž základě mohl M.T. v této věci jednat jménem T.T. (stavebníka). To, že tato skutečnost nebyla v prvoinstančním rozhodnutí uvedena, nezakládá samostatný důvod ke zrušení rozhodnutí. Z obsahu správního spisu jsou okolnosti zastoupení bezpochyby zřejmé a není zde důvod se domnívat, že by vlastní rozhodnutí správních orgánů byla jiná, kdyby záležitost zmocnění byla detailněji vysvětlena.

Stran námitky na oprávnění M.T. k podání žádosti o dodatečné povolení Stavby pak zdejší soud konstatuje, že předmětem jím posuzované věci bylo rozhodnutí o povolení výjimky z Vyhlášky, nikoliv rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby. Zcela bez vlivu na posouzení rozhodnutí správních orgánů jsou i žalobkyní tvrzené útoky M.T. na M.B. Tato skutečnost nemůže mít žádný význam pro rozhodnutí správních orgánů o povolení výjimky z Vyhlášky, a proto správním orgánům ani nelze vytknout, že se touto okolností v řízení nezabývaly.

Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění a částečné nesrozumitelnosti spočívající ve vnitřní rozpornosti, a proto **podle § 78 odst. 1 s.ř.s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí. Tento krok soud zdůvodňuje tím, že to byl i prvoinstanční správní orgán, který pochybil popsáním způsobem a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností (jak je popsáno výše).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyni tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 8.640,- Kč, kterou žalobkyně uplatnila v podání ze dne 30.8.2010 doručeném soudu dne 31.8.2010 (faxem), resp. 1.9.2010 (originál) a která nepřesáhla výši náhrady nákladů řízení, kterou by jí bylo lze ve věci přiznat [celkem 11.000,- Kč, což zahrnuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2.000,- Kč, odměna advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, odměna advokáta za dva úkony právní služby v poloviční výši, tj. 1.050,- Kč/úkon, náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon, vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“), přičemž jako úkony právní služby oceněné plnou výší by bylo možno uznat převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby, jako úkony právní služby oceněné poloviční výší by bylo možno uznat podání ze dne 20.8.2010, jímž žalobkyně toliko vyslovila nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a dále repliku žalobkyně ze dne 24.1.2011. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla zastoupena advokátem – plátcem DPH, byly by odměna a náhrada navýšeny o částku 1.500,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.)].

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Stran náhrady nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

Soud neprovedl žalobkyni navržené důkazy výpisy z katastru nemovitostí pořízené prostřednictvím internetu, včetně katastrální mapy, rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14.11.2005 č.j. ŽPV/717/05/Pa, odvoláním žalobkyně ze dne 30.11.2005 proti tomuto rozhodnutí, rozhodnutím žalovaného ze dne 17.2.2006 č.j. 17/RR/06/Zb, rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 19.6.2006 č.j. ŽPV/860/06/Pa, odvoláním žalobkyně ze dne 27.6.2006 proti tomuto rozhodnutí, rozhodnutím žalovaného ze dne 2.10.2006 č.j. 1611/RR/06/Zb, rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 28.3.2007 č.j. OŽPV/2027/06/Pa,

odvoláním žalobkyně ze dne 11.4.2007 proti tomuto rozhodnutí, rozhodnutím žalovaného ze dne 1.8.2007 č.j. 1667/RR/07/Šim, geometrickým plánem, výslechem svědka M.B., studií zastínění objektu č. 9/2005, technickou zprávou požární ochrany č. 7/2005, pasportem objektu zpracovaným J.T., písemnou žádostí žalobkyně ze dne 18.1.2010 a výslechem žalobkyně, neboť jejich provedení, vzhledem k důvodům, které vedly soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, by bylo zjevně nadbytečné.

Soud pro úplnost uvádí, že jednání, které bylo ve věci původně nařízeno na 16.12.2011, bylo zrušeno poté, co bylo při přípravě k němu zjištěno, že jsou zde důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V rámci hospodárnosti řízení proto bylo účastníkům řízení i osobě zúčastněné na řízení oznámeno, že se nařízené jednání nekoná, protože ve věci bylo rozhodnuto ve smyslu § 76 s.ř.s., když zmíněné ustanovení s.ř.s. umožňuje rozhodnout v tam uvedených případech bez nařízení jednání, a to i tehdy, když s tím účastník (účastníci) nesouhlasí.

Soud rovněž považuje za potřebné vyslovit se na tomto místě i k poučení o možnosti podat proti rozsudku kasační stížnost. Rozsudek ve věci byl vyhlášen dne 13.12.2011 a téhož dne bylo na úřední desce soudu vyvěšeno jeho zkrácené vyhotovení (bez odůvodnění). Podle tehdy účinného znění § 106 odst. 4 s.ř.s. se kasační stížnost podávala u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, tedy u příslušného krajského soudu. V tomto smyslu také znělo poučení na zkráceném vyhotovení rozsudku. Dne 1.1.2012 nabyl účinnosti zákon č. 303/2011 Sb., který novelizoval mj. i znění § 106 odst. 4 s.ř.s. v tom smyslu, že kasační stížnost se nově (tedy od 1.1.2012) podává u Nejvyššího správního soudu. Proto je v písemném vyhotovení tohoto rozsudku uvedeno poučení o místě podání opravného prostředku již podle znění s.ř.s. ve znění účinném od 1.1.2012.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 13. prosince 2011

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková